

Arthur W. Pink

A tized

Tartalomjegyzék

1. rész	3
Tizedfizetés az Ószövetségben	3
Az áldozatok felajánlása Istennek	3
A szombat	4
A tized	4
A tized az 1Móz28:19-22-ben	4
A tized a mózesi törvényben	4
A papi családok ellátása az Ószövetségben	5
A tized az Újszövetségben	6
2. rész	9
Miért rendelte el Isten a tizedfizetést?	10
A tizedfizetés a kapzsiság ellenszere	10
A tizedfizetés a megoldás minden pénzügyi problémára	10
A tizedfizetés a hitünk próbája	10
Két kifogás látható előre	11
„Isten megpróbálása”	11
„Az egek csatornái” megnyíltak	12
„Elegendő és több mint elegendő”	13
Gyakorlati javaslatok	13
Egy bizonyosság	14

1. rész

Kevés olyan téma van, amivel kapcsolatban az Úr népe jobban eltévelyedett, mint az adakozás témájában. Azt vallják, hogy a Bibliát tekintik a hitük és a gyakorlati életük szabályának, de a keresztyén pénzügyek dolgában a döntő többség teljesen figyelmen kívül hagyta annak világos tanításait és kipróbált minden helyettesítőt, amit csak a testi elme kiagyalhat. Ezért nem csoda, hogy a keresztyén vállalkozások elsöprő többsége manapság fogyatékos és nyomorék a tőke hiánya miatt. Vajon az adakozásunkat az érzelmek és a hirtelen felindulás irányítják, vagy az elvek és a tudatosság? Ez csak másik módja a kérdés feltevésének: vajon Isten ráhagy minket a hála és a nagylelkűség lelkületére, vagy határozottan megfogalmazta a saját gondolatait és megszabta, hogy az ajándékainak mekkora részét vagyunk kötelesek visszatéríteni Neki? Biztos, hogy Isten nem hagyta ezt a fontos dolgot úgy, hogy ne adta volna teljes mértékben tudtunkra az Ő akaratát! A Biblia lámpásként adatott a lábainknak, ezért Ő nem hagyhatott minket sötétségben bármiféle kötelezettség kiváltság vonatkozásában a mi Vele, illetve az Ő velünk folytatott ügyleteit illetően.

Tizedfizetés az Ószövetségben

A fajunk történelmének már nagyon korai szakaszában Isten megtanította, hogy a szent jövedelmének meghatározott részét Neki kell szentelni, Aki mindennek a megadója. Volt egy kétezeröttszáz éves időszak Ádám-tól egészen addig az időig, amíg Isten törvényt adott Izraelnek a Sinainál, de hatalmas hiba azt feltételezni, hogy Isten szentjei ezekben a korai évszázadokban határozott kijelentés híján lettek volna, s ne lettek volna ismereteik Isten akaratáról a Vele szemben fennálló kötelességeiket, valamint azokat a hatalmas áldásokat illetően, melyek a kötelességeik hűséges ellátásának következményei voltak. Ha figyelmesen tanulmányozzuk Mózes első könyvét, világos nyomait látjuk egy primitív kijelentésnek, Isten gondolatai jelzésének az Ő népe számára jóval azt a törvényrendszert megelőzően, ami a Sinai hegynél adatott meg nekik (lásd 1Móz18:19), továbbá azt is, hogy ez az őseredeti kijelenté három dolog köré összpontosult: 1. Az áldozatok felajánlása Istennek. 2. A szombat betartása. 3. A tizedfizetés.

Miközben tökéletesen igaz, hogy manapság nem tudjuk fogni a Bibliát és ráhelyezni az ujjunkat bármelyik pozitív rendeletre vagy parancsolatra Istentől, miszerint az Ő népének ezekben a korai napokban vagy áldozatokat kellett Neki felajánlani, vagy meg kellett tartaniuk a szombatot, vagy tizedet kellett fizetniük (nincs konkrét „Ezt mondta az Úr” kezdetű feljegyzés e három dolog bármelyikéről), mindazonáltal abból, ami fel van jegyezve, kénytelenek vagyunk arra következtetni, hogy efféle parancsolatoknak létezniük kellett, v. ö. 1Móz26:5.

Az áldozatok felajánlása Istennek

Vegyük először az áldozatok bemutatását Istennek. Elképzelhető, hogy az ember valaha is vérrel járult volna az Istenséghez, ha előbb nem kapott volna erre vonatkozó parancsot? Azt képzeled, hogy valaha megfogalmazódott volna magától az ember elméjében egy vérző állattal járulni a nagy Teremtő színe elé? De mégis, a legkorábbi időktől látjuk, hogy Ábel, Noé, Ábrahám véres áldozatot mutattak be Jahvének – ez világosan előfeltételezi, hogy Isten már megismertette, hogy ez volt az Ő akarat a teremtményei számára, hogy a Felséges pont ilyen felajánlásokat követelt: lásd Zsid11:4, és v. ö. Rm10:17.

A szombat

Azután vegyük a szombatot. A Szentírás első lapjain kevés van, ami közvetlenül azt mutatja, hogy Isten Maga jelölt ki egy napot a hétből, s törvénné tette, hogy azt minden teremtménye betartsa. Mégis világos jele vannak annak, hogy ez volt a helyzet, vagy másként nem tudjuk megmagyarázni az utána következőket. Amikor Isten a Tízparancsolatot adta Izraelnek a Sinainál, a negyedik parancsolatban nem azt mondta nekik, hogy tartsák meg a szombatot. Azt parancsolta nekik, hogy emlékezzenek meg a szombatnapról, ami világosan két dolgot foglal magában: azt, hogy egy korábbi időpontban Istennek a szombattal kapcsolatos gondolatai ki lettek jelölve, de az ősatyáik megfeledkeztek arról: lásd Ezék20:5-8 és v. ö. 2Móz16:27-28.

A tized

Ugyanez igaz a tizeddel kapcsolatban is. Manapság nem vagyunk képesek visszamenni a Biblia legelső lapjaihoz és ujjal rámutatni egy „Ezt mondta az Úr” kezdetű határozott parancsra, ahol Jahve tudatta az akaratát és megkövetelte, hogy a népe fizessen tizedet minden bevételéből Neki. Mégis, ha vesszük Mózes első könyvét, nem tudunk számot adni az abban foglaltakról, hacsak nem előfeltételezzük Isten gondolatainak előzetes kijelentését és az akaratának a megmutatkozását ebben a dologban.

Az 1Móz14:20-ben meg van írva: „És tizedet ada néki mindenből.” Ábrahám tizedet adott Melkisédeknek. Arról nem vagyunk tájékozotva, hogy miért. Az előző fejezetekben nem olvasunk arról, hogy Isten parancsolta meg neki, de az tény, hogy nagyon világosan ki van jelölve: Isten akaratának megfelelően járt el, s az Ő kinyilatkoztatott gondolatait hajtotta végre.

A tized az 1Móz28:19-22-ben

A 19. verssel kezdjük a szövegösszefüggés értelmezése végett: „És nevezé annak a helynek nevét Béthelnek”. Emlékszünk a körülményekre. Ez volt az az éjszaka, amikor Jákob Ézsau elől menekült, egy szökevény, aki Lábánhoz indult. S azon az éjszakán, miközben aludt, látott egy látomást. „És fogadást tön Jákob, mondá: Ha az Isten velem leénd, és megőriz engem ezen az úton, a melyen most járok, és ha ételül kenyeret s öltözetül ruhát adánd nékem; És békességgel térek vissza az én atyámnak házához: akkor az Úr leénd az én Istenem; És ez a kő, a melyet oszlopul állítottam fel, Isten háza lészen, és valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom.” Itt ismét a tizedet látjuk. Jákob megesküdött, hogy viszonzásul az Úr átmeneti áldásaira visszaadja annak tizedét az Úrnak. Nem tudjuk, miért ezt az arányt választotta, nem hangzik el, miért kell tizedet adnia, de az a tény, hogy elhatározta, hogy ezt teszi, arra utal, hogy korábban már volt kijelentés Isten gondolatairól a teremtményeinek, s konkrétan az Ő népének, hogy a jövedelmük egytizedét minden szenteljék minden Megadójának.

A tized a mózesi törvényben

Amikor rátérünk a mózesi törvényre, látjuk, hogy a tized határozottan és világosan beépült abba. „A földnek minden tizede, a föld vetéséből, a fa gyümölcséből az Úré; szentség az az Úrnak. És ha valaki meg akar valamit váltani az ő tizedéből: adja hozzá annak ötödrészét. És minden tizede a baromnak és juhnak, mindabból, a mi a vessző alatt átmegegy, a tizedik az Úrnak legyen szentelve.” (3Móz27:30-32) Figyeljük meg a kétszer ismétlődő kifejezést a tized vonatkozásában, miszerint ez „szentség az Úrnak”. Azaz, Isten fenntartja

Magának, mint az Ő kizárólagos jogát, mint a saját egytizedét abból, amit nekünk adott. Ez „szentség az Úrnak.”

Ez elébe mehet egy dolognak, ami megmozgatja egyesek elméit. Amikor azt mondjuk, hogy a bruttó bevételünk egytizede az Úré, akkor egyesek kétségtelenül hajlanak annak kimondására, hogy minden jövedelmünk az Övé, mindent, amink van, az Úrtól kaptuk, és semmi sem a miénk a szó teljes értelmében, hisz minden az Övé. Ez tökéletesen igaz bizonyos értelemben, de nem az a másikban. Az egyik értelemben igaz, hogy minden időnk az Úré, nem a miénk, s majd számot kell adnunk minden tétlen percért. Más valóságos értelemben az is igaz, hogy Isten elkülönítette az időnk hetedét, mint szentséget Neki. Azaz mondhatni, hogy félretételt szent használatra: nem úgy a miénk, hogy azt tehetnénk vele, amit csak akarunk. A szombat nem a szórakozásunk napja, hanem az a nap, amit Isten jelölt ki és különített el, mint különlegesen a sajátját – szentség a Számára – az időnk egy hetedét az Ő szolgálatában kell tölteni. S itt a 3Móz27:30-32-ben azt halljuk, hogy a tized szentség az Úrnak. Azaz, a tized nem a saját személyes tulajdonunk, a legcsekélyebb mértékben sem tartozik hozzánk. Nincs beleszólásunk, bármi legyen is az, ami szentség, az az Úré és csak az Övé.

A papi családok ellátása az Ószövetségben

„És szóla az Úr Mózesnek, mondván: A lévítáknak pedig szólj, és mondd meg nékik: Mikor beszeditétek Izrael fiaitól a tizedet, a melyet örökségtekül adtam néktek azoktól, akkor áldozatok abból felemelt áldozatot az Úrnak; a tizedből tizedet.” (4Móz118:25-26) Ebből megtudjuk, hogy a papi családok ellátása nem volt rábízva az Ószövetség idején a nép szeszélyeire, vagy arra, hogy miképpen érezték magukat „vezetve” azt adakozásra erre a célra. Isten nem hagyta rájuk a döntést. A papi családok ellátása határozottan meg volt szabva. A papi családnak az ellátást mindannak a tizedéből kellett megkapnia, amit a többi törzstől kaptak azok éves bevételei alapján, s a papoknak maguknak is tizedet kellett adni a maguk részéből és bemutatni azt az Úrnak. E szabály alól nem létezett kivétel.

Azok, akik végig olvasták a Szentírás történeti könyveit, jól tudják, milyen nyomorultul mondott csődöt Izrael az e törvény iránti engedelmesség terén, miután letelepedtek a földön, miképpen hagyták figyelmen kívül annak a törvénynek majdnem minden alapvető rendeletét és szabályát, amit Jahve adott Mózesnek. Ám ami nagyon lényeges ebben, az nem más, mint hogy minden nagy ébredésben, amit Jahve küldött Izraelre, a tizedfizetés az egyik dolog, amiről meg van említve, hogy megújult és helyreállt közöttük.

Mindenekelőtt forduljunk a 2Krón340-hoz. Ez a fejezet jegyzi fel azt a nagy ébredést, ami Ezékiás király korában ment végbe. Félelmetes hanyatlás volt megfigyelhető a korábbi királyok alatt, de Ezékiás napjaiban Isten kegyelmesen áldott ébredést adott, s az 1. versben ezt olvassuk: „És küldé Ezékiás az egész Izraelhez és Júdához, sőt Efraimnak és Manassénak is írá leveleket, hogy jönnének el az Úr házához Jeruzsálembe, hogy megtartanak a páskhát az Úrnak, Izrael Istenének.” A dolgok olyan szörnyű állapotra jutottak, hogy évszázadokon keresztül még a húsvétot sem tartották meg! De mikor Isten munkál ki egy ébredést, akkor annak az egyik legkiemelkedőbb jellemzője az, hogy az Ő népe visszatér az írott Ígéhez. Ezt alaposan jegyezzük meg. Egy mennyből küldött ébredés nem annyira boldog érzelmeket, hirtelen lelkesedést és testi hivalkodást vált ki, s nem is vesznek abban részt nagy tömegek – ezek nem a mennyből küldött ébredés jelei – hanem amikor Isten megújítja a kegyelmi munkáját a gyülekezeteiben, akkor az első dolog, amire a népet készíti, a visszatérés az írott Ígéhez, amitől eltávolodtak a maguk útjait járva és a maguk gyakorlatát folytatva. Ez történ Ezékiás korában is. Azt olvassuk, hogy levelet írt Efraimnak és Manassénak, hogy jöjjenek el az Úr házában Jeruzsálemben és tartsák meg a húsvétot Izrael Úristenének. Gondoljuk meg: ehhez „levelekre” volt szükségük!! Most pedig olvassuk el a 31. fejezet 4-6. verseit, s meglátjuk, hogy a tized meg van említve: „Meghagyá a népnek is, Jeruzsálem lakosinak, hogy megadják a papok és a

Lévíták járandóságát, hogy az Úr törvényéhez annál inkább ragaszkodjanak. A mint ez intézkedés híre elterjedt: az Izráel fiai a búzának, a bornak és olajnak, a méznek és minden mezei termésnek zsengejét bőséggel megadák; és mindenből a tizedet bőséggel meghozák. És az Izráel és Júda fiai, a kik lakoznak vala a Júda városaiban, ők is elhozák a barmokból és juhokból a tizedet, és annak tizedét, a mi az Úrnak, az ő Istenöknek szenteltetett, és rakásonként felhalmozák.” Ezután Isten látványosan megáldotta őket.

Ugyanez a dolog igaz megint Nehémiás könyvének tizedik fejezetében. Emlékezzünk rá, hogy Nehémiás Izrael történetének egy későbbi szakaszához vezet el bennünket. Nehémiás számol be a nép csekély maradékának a visszatéréséről a nemzet fogságba vitelét követően, mikor letelt Babilonban a hetven év. Akkor támasztotta Isten Círuszt, hogy kiadjon egy rendeletet, ami megengedte a hazatérést azokban, akik vissza akartak menni a szülőföldjükre. Ebben a fejezetben is látjuk, hogy az ő korában végbement ébredés során is meg van említve a tized: „Sorsot veténk továbbá a fa hozása felől a papok, Lévíták és a nép között, hogy hordjuk azt a mi Istenünk házába családaink szerint bizonyos időkben esztendőnként, hogy égjen az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán, a mint meg van írva a törvényben, és hogy felviszszük földünknek első zsengejét és minden fa gyümölcsének első zsengejét esztendőnként az Úr házába; Annakfelette fiainknak, barmainknak első fiait, a mint meg van írva a törvényben; továbbá, hogy elviszszük szarvasmarháinknak és juhainknak első fajzásait a mi Istenünk házába a papoknak, a kik szolgálnak a mi Istenünk házában. És a mi lisztjeinknek, felemelt áldozatainknak, minden fa gyümölcsének, mustnak és olajnak zsengejét felviszszük a papoknak, a mi Istenünk házában kamaráiba, földünknek tizedét pedig a Lévítákhoz; mert ők, a Lévíták szedik be a tizedet minden földműveléssel foglalkozó városainkban.” (Neh10:34-37)

Most pedig forduljunk az Ószövetség utolsó könyvéhez. Malakiás egy még későbbi időszakhoz vezet el minket, s megmutatja, hogy a Nehémiás korában hazatért maradék szintén lezüllött, megromlott és eltávolodott az Úr törvényének a szavától. S más egyebek mellett figyeljük meg a vádak, amiket Isten hoz fel Izrael ellen a Mal3:7-8-ban: „Atyáitok idejétől fogva eltértetek rendeléseimtől és nem tartottátok meg azokat. Térjetez hozzám, és én is hozzátok térek, azt mondja a Seregeknek Ura. De azt mondjátok: Miben térjünk meg? Avagy az ember csallhatja-é az Istent? ti mégis csallatok engem. És azt mondjátok: Mivel csallunk téged? A tizeddel és az áldozni valóval.” Milyen komoly megfigyelni, hogy az Ószövetség utolsó előtti fejezetében azokról hallunk, akik visszatartották a „tizedet” Jahvétől, s őket azzal vádolja, hogy megrabolták Istent. Valóban komoly!

A tized az Újszövetségben

Csak Istennek van joga megszabni, hogy a jövedelmünknek mekkora részét kell félretenni és az Ő számára elkülöníteni. S Ő ezt nagyon világosan és többször is elmondta az Ószövetségben, az Újszövetségben pedig nincsen semmi, ami bármiféle olyan változtatást vezetne be, ami félreállítaná az Ószövetség tanítását ebben a fontos dologban.

Krisztus Maga is jóváhagyta és engedélyezte a tizedet. „Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megdézsmáljátok a mentát, a kaprot és a köményt, és elhagyjátok a mik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmasságot és a hívséget: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni.” (Mt23:23) Ebben az igeversben Krisztus a képmutatásuk miatt feddi meg az írástudókat s a farizeusokat. Ők nagyon szigorúan és aprólékosan jártak el a növények utáni tizedfizetésben, viszont elhanyagolták a súlyosabb dolgokat, mint az ítéletet vagy igazságszolgáltatást és az irgalmasságot. Miközben Krisztus elismerte, hogy az igazság betartása és az irgalmasság fontosabbak a tizednél – „súlyosabb dolog” – miközben, mondja ezeket meg kell cselekedni, azokat sem szabad elhagyni. Nem állítja félre a tizedfizetést. Az igazságot és az irgalmasságot megteszi súlyosabbaknak

(fontosabbaknak) de a tizedfizetés gyakorlatát is alátámasztja a tekintélyével: „ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni”. Jó nekünk, ha Isten kegyelme által nem hanyagoljuk el az igazságszolgáltatást, az irgalmasságot és a hitet: jó, ha Isten kegyelméből ezek a dolgok megtalálják a helyüket közöttünk, de a tizedet sem szabad elhanyagolni, s ezt Maga Krisztus mondja.

A második megjegyzendő igeszakasz az 1Kor9:13-14: „Nem tudjátok-é, hogy a kik a szent dolgokban munkálkodnak, a szent helyből élnek, és a kik az oltár körül forgolódnak, az oltárral együtt veszik el részüket? Ekképen rendelte az Úr is, hogy a kik az evangéliomot hirdetik, az evangéliomból éljenek.” A hangsúlyos kifejezés itt az „ekképpen” a 14. vers elején. A „tized” szó nincs meg ebben a két igeversben, de a legvilágosabb módon utalnak rá. A 13. versben a Szentlélek arra emlékezteti az újszövetségi szenteket, hogy a Mózesi üdvökönómiában Isten gondoskodott azokról, akik a templomban szolgáltak. Most tehát, mondja, ebben az újszövetségi korszakban, „ekképpen”, 14. vers – ugyanezeket az eszközöket és ugyanezt a módszert kell alkalmazni az evangélium igehirdetőinek a támogatásához és fenntartásához, mint amik régen a templom és a szolgálatainak támogatására szolgáltak. „Ekképpen”. A tized volt az, ami támogatta Isten szolgálait az ószövetségi korszakban. Isten úgy rendelte és szabta meg, hogy a szolgálói az Újszövetség korában is ily módon legyenek ellátva.

Térjünk rá az 1Kor16:1-2-re. Itt ismét azt látjuk, hogy a „tized” szó ténylegesen nem fordul elő, de ismét világosan benne foglaltatik. Az alapeleme ott van és ez biztosan elégséges: „Ami a szentek számára való alamizsnát illeti, a miképen Galácia gyülekezeteinek rendeltem, ti is azonképen cselekedjete. A hétnek első napján mindenitek tegye félre magánál, a mit sikerül összegyűjtenie, *ahogyan Isten megáldotta őt.*”¹ Nos, mire utal a „tegye félre”? Természetesen inkább egy előre elhatározott cselekedetre, mintsem holmi spontán felindulásra, illetve csak a pillanatnak megfelelő cselekvésre. Nézzük meg ismét: „A hétnek első napján mindenitek tegye félre magánál” (2. vers) Ez a nyelvezet világosan visszamutat a Mal3:10-re: „Hozzátok be a tizedet” – Hová? „A tárházba”! Az volt az, ahová a tizedeket be kellett vinni. „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba”. S mit mond itt Isten a korinthusiaknak? „A hétnek első napján mindenitek tegye félre magánál, a mit sikerül összegyűjtenie.” Ez világos utalás a Mal3 kikötéseire, de ez még nem minden. „Mindenenitek tegye félre magánál, a mit sikerül összegyűjtenie, *ahogyan Isten megáldotta őt.*” Ez jelenti a bevétel meghatározott hányadát. Nem „Mindenenitek tegye félre magánál, a mit sikerül összegyűjtenie, *ahogyan jónak véli.*” Nem ezt mondja, és az sem, hogy „Mindenenitek tegye félre magánál, a mit sikerül összegyűjtenie, *ahogyan a Szentlélektől indítatva érzi.*” Valóban semmi effélet sem mond. Ezt mondja: „Mindenenitek tegye félre magánál... *ahogyan Isten megáldotta őt.*” Ez arányos módszer, százalékos alapú. Most gondoljuk meg! Ha az én jövedelmem manapság a duplája a tavalyinak, de ne adok többet az Úr ügyére, mint amennyit akkor adtam, akkor nem adok úgy, „ahogyan Isten megáldott”: nem adok arányosan. Most azonban felmerül a kérdés: Milyen arányban? Mi az az arány, ami megfelel Isten akaratának? „Ahogyan Isten megáldott”. Lehetséges az, hogy az egyik ember az egyik arányban, a másik ember a másikban ad, de mégis mind a ketten betartják ezt az előírást? Vajon nem mindenkinek azonos arányban kell adnia ahhoz, hogy eleget tegyen ezen igeszakasz követelményeinek? Forduljunk egy pillanatra a 2Kor8:13-14-hez: „hanem egyenlőség szerint; e mostani időben a ti bőségték pótolja amazoknak fogyatkozását, hogy amazoknak bősége is pótolhassa a ti fogyatkozástokat, hogy így egyenlőség legyen.” Figyeljük meg, hogy ez az igeszakasz az adakozásnak szentelt fejezet közepén található, s észre kell venni, hogy a 13. vers közepén ott az „egyenlőség” szó, ami a 14. vers végén megismétlődik. Ez azt jelenti, hogy Isten népe közül mindenkinek ugyanabban az arányban kell adakoznia a javaiból, s az egyetlen arány, amit Isten konkrétan megszabott az Ő Ígésében bárhol, az a tíz százalék, vagyis a „tized”.

¹ A dőlt betűs rész Károlinál nem szerepel – *a ford.*

Van még egy igeszakasz, amit meg kell vizsgálnunk, nevezetesen a Zsid7:5-6: „És bár azoknak, kik a Lévi fiai közül nyerik el a papságot, parancsolatjok van, hogy törvény szerint tizedet szedjenek a néptől, azaz az ő atyafiaiktól, jóllehet ők is az Ábrahám ágyékából származtak; De az, a kinek nemzetsége nem azok közül való, tizedet vett Ábrahámtól, és az ígéretek birtokosát megáldotta”. (Figyeljük meg a sorrendet: „tizedet vett Ábrahámtól és megáldotta az ígéretek birtokosát”.) S „minden ellenmondás nélkül való, hogy a nagyobb áldja meg a kisebbet”. A Zsidókhöz írott levél hetedik fejezetében a Szentlélek Pál apostolon keresztül Krisztus papságának felsőbbrendűségét mutatja meg a lévita papi renddel szemben. S az egyik bizonyítékát a melkisédeki papi rend felsőbbrendűségének, amiből Krisztus papsága is származott abban látja, hogy Ábrahám, a választott nép atyja, azzal ismerte el Melkisédek nagyságát, hogy tizedet adott neki.

Az utalás a Zsid7-ben az 1Móz14-ben feljegyzettekre vonatkozik, ahol előképi személyeket látunk – Melkisédek Krisztus előképe volt három módon: először a személyében, királyi és papi hivatalokat viselve. Másodszor Krisztus előképe volt a nevében, ami az igazságosságot és a békességet kombinálja össze, mert maga a „Melkisédek” szó „békességet” jelent. Harmadszor Krisztus előképe abban, hogy megáldotta Ábrahámot, s kenyeret és bort hozott elő, Krisztus halálának emlékeztető jegyeit.

Ám nemcsak Melkisédek volt ott Krisztus előképe, hanem Ábrahám is előképi személy volt, képviselő személyként látjuk itt a hívők atyjaként. S látjuk, amint elismerte Melkisédek papságát azzal, hogy tizedet adott neki a zsákmányból, amit az Úr engedett meg neki biztosítani azzal, hogy legyőzte a királyokat. S erre utal a Zsidókhöz írott levél, ahol Krisztus papsága és a mi áldásaink az azzal való kapcsolatunkból és azzal szembeni kötelességeink kerülnek bemutatásra. A tény, hogy Ábrahám tizedet fizetett Melkisédeknek, ahogyan ott meg van említve, azt jelzi, hogy miután Ábrahám a hívők atyja, ezért követendő példát hagyott ránk, a gyermekeire – fizessünk tizedet annak, Akinek az előképe volt Melkisédek. S a Szentírással kapcsolatos szép dolog az, hogy amikor utoljára említi a tizedet (itt a Zsid7-ben), akkor azt közvetlenül Magával Krisztussal kapcsolja össze. Minden közvetítő eltöröltetik. Az Ószövetségben a tizedet a papokhoz vitték, majd a raktárakba, de a Szentírás utolsó utalásában a tized közvetlenül Krisztushoz kapcsolódik, megmutatva ezzel, hogy a kötelességeink a dologban közvetlenül az egyház nagy Fejéhez kötődnek.

A fentiekben csak bemutattuk azokat az Írásokat, amik Isten gondolatait tárják elénk a dologban. A következő szakaszban magyarázó és érvelő módon fogunk a témával foglalkozni.

Egy gonoszság mindig egy másikhoz vezet. Isten kijelölt módszere annak a munkának a finanszírozásához, amit tetszett Neki a mi kezünkbe adni, a tizedfizetés – a szigorú félretétele minden jövedelmünk tizedrészének, hogy azt az Ő céljaira szenteljük. Ahol az Úr népe hűségesen megteszi ezt, ott soha nincs semmiféle hiány vagy hitelfelvétel. Ahol a tizedfizetést elhanyagolják, ott majdnem mindig hiány van, s az istentelenektől kérnek segítséget, vagy világi módszereket alkalmaznak a pénzteremtéshez. Ha szelet vetünk, nem szabad meglepődnünk, amikor forgószelet aratunk.

2. rész

„Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.” (Mal3:10)

Mélyen minden keresztyén szívében kétségtelenül benne rejlik a meggyőződés arról, hogy tizedet kellene fizetnie. Nem könnyű az az érzés, hogy ez az a kötelesség, amit elhanyagoltak, vagy ha jobban tetszik, ezt az a kiváltság, amit nem tettek a magukévé. Mindkettő igaz. Lehet, hogy vannak, akik ezzel nyugtatgatják magukat: Nos, más keresztyének nem fizetnek tizedet. S lehet, hogy vannak, akik ezt mondják: De hát, ha a tized kötelező ebben a korszakban is, akkor az igehirdetők miért hallgatnak róla? Barátaim, ők jó sok témában hallgatnak manapság, de ez nem bizonyít semmit.

A jelen cikk előző fejezetében három dolgot igyekeztünk megmutatni. Először, hogy a tizedfizetés létezett Isten népe között jóval a törvényadást megelőzően a Sinainál, s annak a korai történelemnek a rövid feljegyzéseiből megtudjuk, hogy Ábrahám, a hívők atyja tizedet adott Melkisédeknek, a Magasságos Isten papjának. Jákob pedig, amikor látomást kapott azt Úrtól a Mezopotámiába vezető úton, megígérte, hogy tizedet fog adni Istennek. Másodszor, láttuk, hogy amikor a törvényadás megtörtént, a tized határozottan és világosan bele lett foglalva abba, azonban, mind majdnem minden más, abban a törvényben foglalt dolog esetében is, Izrael elhanyagolta azt, amíg Malakiás napjaiban látjuk, hogy Jahve konkrétan azt mondja a népének, hogy megrabolták Őt. Harmadszor, látjuk, hogy magában az Újszövetségben is vannak mind utalások, mind tanítás arra, hogy Isten most is megköveteli a népétől a tizedfizetést, mert a tized nem a ceremóniális, hanem az erkölcsi törvény része. Nem olyasvalami, aminek korszakos korlátai vannak, hanem ami minden korban kötelező Isten népe számára.

S most menjünk egy lépéssel tovább. A tizedfizetés még kötelezőbb az Újszövetség szentjei számára, mint volt Isten népe számára az Ószövetség napjaiban – nem ugyanolyan kötelező, hanem még kötelezőbb, mégpedig két okból: először is annak az alapelvnek megfelelően, miszerint „valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle” (Lk12:48), Isten szentjeinek kötelezettségei ma sokkalta nagyobbak, mint a szentek kötelezettségei az ószövetségi időkben, mivel az áldásaink és a kiváltságaink is nagyobbak. Mivel a kegyelem hatásosabb a törvénynél, a szerelem kényszerítőbb a félelemnél, a Szentlélek hatalmasabb a testnél, ezért a tizedfizetési kötelezettségünk is nagyobb, mert erősebb buzdítást kaptunk annak megcselekvésére, ami Istennek tetsző. Figyelj! A keresztyének pontosan ugyanabból az okból kell tizedet fizetnie, mint amiért megtartja Isten összes többi parancsolatját és ugyanabból az okból, amiért betartja az országa törvényeit – nem azért, mert így kell tennie, hanem mert ezt szeretné tenni. Törvénytisztelő állampolgárként Isten országában fenn kívánja tartani Isten kormányzását, és azt kívánja tenni, ami Istennek kedves.

Aztán amilyen mértékben felsőbbrendű Krisztus papsága Áron papságához képest, olyan mértékben nő a tizedfizetési kötelességünk Neki. Az ároni papságot Izrael a nekik történő tizedfizetéssel ismerte el és tartotta a sajátjának. A Zsidókhöz írott levél hetedik fejezetében a Szentlélek Krisztus papságának a felsőbbrendűségét, ami Melkisédek rendje szerinti, azzal a ténnyel jelentette ki vagy inkább arra alapozta, hogy Melkisédek maga is kapott tizedet Ábrahámától. Pontosán ezt az érvet használja a Szentlélek Krisztus Melkisédek rendje szerinti papsága felsőbbrendűségének alátámasztásához. Az 1Móz14-ben feljegyzett tényre hivatkozik, miszerint Melkisédek, aki Krisztus előképe volt, tizedet kapott Ábrahámától, s ebből kiindulva állítja, hogy Lévi akkor Ábrahám ágyékában volt, így Krisztus Melkisédek rendje szerinti papsága nagyobb, mint Ároné, mert Ábrahám maga fizetett tizedet Melkisédeknek, aki Krisztus előképe. Így amilyen mértékben nagyobb áldásokat és kiváltságokat élvezünk, olyan mértékben nagyobbak a kötelezettségeink Isten iránt, s amennyire felsőbbrendű Krisztus papsága a

lévitáknál, annival nagyobb a kötelességünk a tizedfizetésre az Úrnak manapság, mint volt az az Ő népe kötelessége az ószövetségi időkben.

Miért rendelte el Isten a tizedfizetést?

A következőkben szeretnénk néhány okát megjelölni annak, amiért Isten elrendelte a tizedfizetést. Először is, a Teremtő jogainak állandó elismeréseként. Alkotónkként azt szeretné, hogy a jövedelmünk egy tizedével tiszteljük Őt. Más szóval, a tized az Ő átmeneti kegyelmének, valamint annak elismerése, hogy Ő ennek a megadója. Annak elismerése ez, hogy az átmeneti áldások Tőle származnak és Belé vetett bizalommal kapjuk ezeket.

A tizedfizetés a kapzsiság ellenszere

Hiszük, hogy Isten az összes pénzügyi kapzsiság megoldásaként rendelte el a tizedet, mert a természetünknel fogva tele vagyunk kapzsisággal. Ezért foglalta bele Isten a Tízparancsolatba a „Ne kívánd”-ot. Ezért mondta Krisztus a tanítványainak: „Óvakodjatok a kapzsiságtól”. S a tizedfizetést Isten azért rendelte el, hogy megszabadítson minket a mohóság lelkétől, ellene hasson a belső önzésünknek, tehát a mi megáldásunkra rendeltetett, mert Isten minden parancsolata közül egyik sem elszomorító, hanem a javunkra válik.

A tizedfizetés a megoldás minden pénzügyi problémára

Hiszen, hogy Isten a tizedfizetést minden pénzügyi probléma megoldására rendelte, ami csak felmerülhet az Ő munkájával kapcsolatban. Amíg Izrael gyermekei gyakorolták a tizedfizetést, addig nem okozott problémát annak az istentiszteleti rendszernek a fenntartása, amit Isten rendelt el. S ha Isten népe manapság is gyakorolná a tizedfizetést, az véget vetne minden pénzügyi szorultságnak, ami oly sok keresztyén vállalkozást megbénít. Egyetlen gyülekezete se lehetne kínos pénzügyi helyzetbe hozni, ahol a tagok fizetik a tizedet. S hiszem, hogy ez a megoldás a vidéki gyülekezeti munkában is a gyéren lakott területeken. Ha valahol van tíz felnőtt keresztyén, az elégséges egy állandó szolgáló fenntartására közöttük, mert egyetlen szolgálónak sem szabad nagyobb díjazásra vágyani, mint amekkora az őt támogatók átlagjövedelme. Ezért, ha van tíz felnőtt keresztyén, akik odaadják a jövedelmük tizedét, nem számít mekkora az, de elégséges egy főállású szolgáló fenntartásához és támogatásához közöttük. Ez Isten megoldása a missziós problémára. Valahol csak van tíz felnőtt kínai, olyan helyzet áll elő, ahol nekik már függetlenedniük kell és nincs szükségük továbbra is Isten népének a segítségére támaszkodni otthon. Botrány és szégyen látni manapság a gyülekezeteket Indiában és Kínában, amint ötven éves létezéssel a hátuk mögött még mindig Isten népére tekintenek Ausztráliában, Angliában és Amerikában a pénzügyi támogatás végett. De miért? Mert elhanyagolták Isten Ígétének tanítását! Nem csoda hát, ha a missziós világ manapság segítségért kiált, mert megbénultak a tőke hiánya miatt! Meg kell nekik tanítani a biblikus pénzügytant. S ezért rendelte el Isten a tizedfizetést. Ez a megoldás minden anyagi problémára az Ő munkájával kapcsolatosan. Ahol gyakorolják a tizedfizetést, ott soha nem fognak semmiféle adósságokba keveredni.

A tizedfizetés a hitünk próbája

Nos hát, negyedszer, Isten a hitünk próbájául is rendelte a tizedfizetést, de egyben a hitünk táplálása és fejlesztése végett is – főleg a fiatal keresztyének esetében. Adott egy fiatalember, aki épp elkezdte az önálló háztartást. Vallja, hogy Istenre bízva a hatalmas, örök

jövőjének az ügyét. Vallja, hogy magabiztosan tette le Isten kezébe a halhatatlan érdekeit. Nos hát, meri-e Istenre bízni a jövedelme tizedét egy évre? Barátaim, a tizedfizetés a fiatal keresztyénben kifejleszti az Úrba vetett bizalom lelkületét a földi dolgai tekintetében.

Két kifogás látható előre

Mielőtt rátérnénk a következő pontra, jelezzünk előre két kifogást. Amikor a tizedfizetés témáját az Úr népe elé viszik, rendszerint lesznek néhányak, akik készen állnak kimondani: „Nos, én úgy vélem, az ember dolga gondoskodni a saját háztartásáról, a saját családjáról”. Igen, én is ezt teszem. A Szentírás is ezt mondja. Ebben semmi rossz nincs. De továbbmegyek. Hiszen, hogy tökéletesen helyes, ha a fiatal keresztyén ember vágyik és törekszik a nagyobb jövedelemre, amivel megfelelően tudja ellátni a növekvő családját. Ha azonban nem tizedfizető, akkor nincs garanciája Istentől arra nézve, hogy a mostani jövedelme mindörökké megmarad, nemhogy még majd növekedni is fog. De a tizedfizetőnek van erre garanciája Istentől, amint azt még majd látni fogjuk, hacsak nem csukjuk be a szemeinket.

S talán vannak olyanok, akik ezt mondják: „Nem engedhetem meg a tizedfizetést, mert csináltam néhány befektetést, amiknek nagyon rossz vége lett.” Igen, és valószínűleg még rosszabbakkal is szembesülsz majd, ha továbbra is meglopod Istent! Barátom, neked isteni vezetésre van szükséged a befektetések dolgában, s Isten nem adja meg azt a vezetést, ameddig a gyülekezeti finanszírozás ügyére vonatkozó kijelentett akaratának ellenszegülve élsz. Teljesen meg vagyok arról győződve, hogy az esetek elsöprő többségében, ha ugyan nem mindegyikben (és ez nyersen hangozhat, de Isten Ígéje hegyes, elítélő, megfeddő és megalázó), hogy ahol Isten középkorú vagy idő gyermekei pénzügyi nehézségeket élnek át, az azért van, mert a korábbi éveikben meglopták Istent. Ne tévelyegjetelek: Istent nem lehet megcsúfolni! Ha nem járultak hozzá az Ő dicsőségéhez és nem használták a Tőle kapott pénzt az Ő Ígésében foglaltak szerint, akkor nincs mit csodálkozni azon, ha most visszatartja tőlük: lásd Jer5:25! Mindennek megvan a maga oka. S mindennek megvan a magyarázata is pont itt, Isten Ígésében.

„Isten megpróbálása”

Most pedig vegyük magát a szöveget. Itt három dolgot látunk, amit szeretném, ha alaposan megfigyelnétek. „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házámban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az eget csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.” (Mal3:10) Barátaim, ez egy megdöbbenítő kifejezés. Egy figyelemre méltó kifejezés. Isten azt mondja: „Próbáljatok meg engem”. Ezek a szavak ezt jelentik: Tegyétek próbára a Mindenhatót (és ez bűn lenne, egyenesen gonoszság bármely teremtmény számára, hacsak nem parancsként cselekedte azt). „Tegyetek engem próbára itt és most” – a tizeddel. Más szavakkal, a szövegünk azt mondja nekünk, hogy tegyük Istent próbára, próbáljuk Őt meg és lássuk meg, mit fog cselekedni. Azt a parancsot kapjuk, hogy tegyük Őt próbára a jövedelmünk egytizedével, és lássuk meg, hogy engedi-e, hogy vesztesek legyünk, vagy sem. „Tegyetek engem próbára ezzel”. Azt mondom nektek, barátaim, hogy a lelkemet elborítja a Magasságos csodálatos leereszkedése, amivel ilyen helyzetbe hozta Magát. Isten megengedi, hogy Őt Magát tegyük mi próbára, s a tizedfizetés a próba folyamata. A tizedfizetés az eszköz, amivel megmutathatjuk az anyagi birodalomban Isten létezését és a kormányzásának tényét minden evilági ügyünkben. Ha a kételkedés bárminemű árnyéka suhan át az elméden és a szíveden azzal kapcsolatosan, hogy létezik-e vagy sem Isten, illetve felügyel-e vagy sem minden evilági ügyletet, azt a kételyt eltörölheted Isten létezése aktualitásának és az evilági dolgok feletti irányítása abszolút bemutatásával. Hogyan? Úgy, hogy szabályosan, hűségesen, rendszeresen odaadod Neki a bruttó jövedelmed tíz százalékát, majd figyeled: engedi-e, hogy vesztes légy, vagy sem,

bizonyítva ezzel, hogy tiszteli-e azokat, akik Őt tisztelik, illetve engedi-e, hogy bárki emberfia adósává váljon. Ezt mondja: „Próbáljatok meg engem, tegyetek próbára.” Ti reszkető, félelemmel teli szentek, soha ne bánjátok, ha a jövedelmeitek csak 1 dollár naponta, s nektek terveznetek, rögtönöznotök és erőlködnotök kell, hogy mindkét célnak eleget tegyetek. Vegyétek al az egytizedét, és szenteljétek oda az Úrnak, s utána figyeljétek meg, hogy vajon az adóotok marad-e? „Tegyetek engem most próbára ezzel”, mondja. Próbáljatok meg engem és lássátok meg, hogy méltó vagyok-e a bizalmatokra. Tegyetek próbára, és lássátok meg, hogy vajon csalódást fogok-e okozni a hiteteknek. Mint azt korábban mondtuk, Isten a hit próbájának rendelte a tizedet a hit fejlesztése végett, s ha a fiatal keresztyén csak elkezdéné ellenőrizni Istent az anyagi világban, az Ő általa elrendelt módon téve próbára Őt, az is micsoda megerősítés lenne! Mennyire megerősítené őt az Istenbe vetett bizalomban az evilági dolgokban – ami az egyik legnehezebb dolog az átlagos keresztyén számára.

„Az egek csatornái” megnyíltak

Most térjünk vissza a szövegre. Figyeljük meg a kifejezést: „próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit”. Mit jelent ez? Mit ért Ő alatta? „S lássátok meg, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit”. Mit jelent ez? Nos, a Szentírás Önmagát magyarázza. Ha visszalapozunk Mózes 1. könyvének 7. fejezete 11-12. verseihez, akkor meglátjuk, hogy ott is hasonló kifejezés használatos, s ez megmagyarázza az itt, a Mal3-ban használt kifejezés jelentését. Olvassuk el az 1Móz7:11-et: „Noé életének hatszázadik esztendejében, a második hónapban, e hónap tizenhetedik napján, felfakadának ezen a napon a nagy mélység minden forrásai, és az ég csatornái megnyilatkoznak.” Nos, ugyanaz a kifejezés, ami ott a vízözönnel kapcsolatos, szerepel itt a Mal3-ban a visszatérítéssel, a válasszal, az áldásokkal kapcsolatban, amiket Isten azoknak ígért, akik a javaikkal is tisztelik Őt, a tizedet az Ő szolgálatára szánva. Más szóval, ez az „eggek csatornáinak megnyílása” bőséges kiáradást jelent. Most figyeljete! Ez nem bőséges lelki áldást jelent. Egyáltalán nem jelenti azt, mert a lelki áldásokat nem lehet megvásárolni. De megkérdezed: hát az evilágiakat?

Bizonyos értelemben igen. Természetesen ezeket lehet abban az értelemben, hogy Isten megígérte: azt fogjuk aratni, amit vetettünk; abban az értelemben, hogy tiszteletet ígért azoknak, akik Őt tisztelik; abban az értelemben, hogy bőséges viszonzást ígért a bőségesen adakozónak. Természetesen! Pont ugyanúgy, ahogyan hosszú életet ígért azoknak, akik gyermekeként tisztelik a szüleiket. Ez az az áldás, ami megvásárolható! Most pedig figyeljete! Amikor Isten megígérte az ég csatornáinak megnyitását, és az áldások kiárasztását, azok nem lelkiek, hanem evilágiak. ígéri a jövedelmed növekedését. Természetes, hogy ígéri. Feltételezed, hogy Isten az adóod marad? Feltételezed, hogy a Magasságos hagyja, hogy vesztés légy, amiért hűséges vagy az Ő Ígétéhez, és engedelmes az Ő akarata iránt, átadva neki a jövedelmed tizedét? Természetesen nem. S megint mondjuk: a nagy ok, amiért Isten népe közül oly sokan szegények az, hogy hűtlenek voltak azzal a pénzzel, amit Isten juttatott nekik. Meglopták Istent! Nem csoda, ha nehézségeket és szerencsétlenségeket szenvedtek el. Nem csoda! Egyeseknek újra kell olvasniuk a Bibliánkat az evilági bővelkedés alapelveinek és feltételeinek témájában. Egyeseknek meg kell tanulniuk, hogy az Újszövetség Istene ugyanaz, mint az Ószövetség Istene, s Ő nem változik. Isten nem változik. Isten nem változtatja a kormányzásának módszereit. Az Isten, Aki bőséges termést adott annak a népnek az ószövetségi időkben, akik tisztelték Őt és betartották az Ígését, ugyanaz az Isten, Aki ma is a trónon ül, és ugyanaz az Isten, Aki nagylelkű termést és az üzleti életben bővelkedést ad mindazoknak, akik Őt tisztelik. De azok, akik pénzügyi nehézségekkel és pénzügyi szerencsétlenségekkel szembesülnek – annak természetesen van oka. A világ „balszerencsének” nevezi: nem tudnak jobbat, de nekünk tudnunk kell!

„Elegendő és több mint elegendő”

Nagyon nyilvánvaló, hogy a fordítók nem tudták, mit kezdjenek ezzel a szöveggel, ha megfigyelitek a szavakat, amiket dőlt betűvel szedtek. Nézzük meg, hogyan néz ki (a Mal3:10 utolsó része): „megnyitom néktek az egek csatornáit, és áldást árasztok reátok, hogy nem elegendő” (most kihagytuk az általuk dőlt betűvel szedett szavakat).² A dőlt betűvel szedett szavak nem szerepelnek az eredetiben. Ezeket a fordítók tették hozzá és több szót is hozzá kellett tenniük az utolsó mondathoz annál, ami ténylegesen szerepel abban. Az eredeti héber szöveg a lehető legjobban megközelítve a szó szerint fordítást ezt jelenti: „lesz elegendő és több, mint elegendő”. Ez nem különbözik sokban a fordítók által adott fordításoktól. Más szóval, ez azt jelenti: „A nagylelkű lélek meghízik.” Lapozzunk egy pillanatra a 2KRón31-hez és nézzük meg a 10. verset: „Kinek felelvén Azáriás, a főpap, a Sádók nemzetségéből való, monda: Mióta az Úr házába kezdék az ajándékokat hozni: eleget ettünk és sok meg is maradt belőle, mert az Úr megáldotta az ő népét; és ez a rakás, a mi megmaradt.” Nos, ha elolvassuk az ezt megelőző verseket, meglátjuk, hogy ez a tized helyreállítása idején történt az Ezékiás korában lezajlott ébredés során. S itt azt olvassuk, hogy amióta a nép elkezdte behozni az ajándékait (a tizedet) az Úr házába, ott nemcsak elegendő volt, hanem több, mint elegendő, és rengeteg meg is maradt belőle! Mindig ez a helyzet, ha hűségesen tiszteljük Istent a javainkkal. John Bunyan írta:

„Volt egy ember,
Egyesek örültnék nevezték.
Minél többet adott,
Annál többje volt.”

Gyakorlati javaslatok

Zárásként tennék néhány gyakorlati javaslat. Ezek nagyon fontosak és nagyon egyszerűek. A tizedfizetés dolgában, keresztyén testvéreim, legyetek ugyanolyan szigorúak, gondosak és rendszeresek, mint az üzleti dolgokban, sőt valójában még annál is jobban, mert nem a világ pénze, nem is a tiétek, hanem az Úré az, amit kezeltek. Ne bízzatok az emlékezetetekben. Van néhány keresztyén, akik ezt mondják: Nos, én soha nem foglalkoztam azzal, hogy bármiféle feljegyzéseket készítek, de teljesen biztos vagyok abban, hogy ha megtettem volna, látnám, hogy legalább a tizedet az Úrnak adtam. Egyesek közületek meglepődnének – ha feljegyzéseket készítettek volna és átnéznék azokat – hogy a tizednél mennyivel kevesebbet adtak!

Először is ezt javasolnám: alakítsd ki a szokást, hogy minden pénzből, amit fizetésként vagy ajándékként kapsz, vedd ki a tizedet. Különítsd el és tartsd egy külön zsákban, dobozban vagy pénztárcában. Ez az, amiről az 1Kor16:2-ben szó van: „tegye félre magánál”. S ez a doboz vagy pénztárca az Úré, nem a tiéd. Ez szentség Neki. Alakítsd ki annak szokását, hogy mindenből, amit kapsz, kiveszed a tizedet és elkülöníted, mint az Úr tulajdonát.

Másodszor, vegyél egy kis könyvet, egy olcsó jegyzetfüzetet és az egyik oldalon írd fel minden bevételéd (közületek egyeseknél ez nem fog sokéig tartani – csak egyetlen bejegyzés lesz, azt hiszem, a hét végén), a másik oldalon pedig jegyezd fel az Úr „tizedének” kiadásait.

Harmadszor pedig tedd a határozott imádkozás dolgává, hogy Isten vezessen a kiadásokban úgy, ahogyan Ő akarja, hogy felhasználj az Ő pénzét, Az nem a tiéd, hanem az Övé: emlékezz, addig adakozni sem kezdél, amíg először meg nem fizetted a tizedet, AZ

² Károlinál: „ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen” – a ford.

adakozás ez után kezdődik. A tized az Úré. Egyáltalán nem úgy a tiéd, hogy osztogathatnád: a Teremtőé. S addig nem kezdted el adakozni, amíg meg nem fizetted a tizedet.

Egy bizonyság

Végül pedig szeretnék egy kivonatot idézni az egyik Angliában megjelent vallási magazinból. Ebben a magazinban már egy ideje folyik egy levelezés, aminek a témája a munkanélküliség Angliában az Úr népe körében. S itt van valaki bizonyága, amiről annak a magazinnak számolt be:

„Huszonöt évvel ezelőtt George Müller élete olvasása arra indított, hogy a jövedelmem tizedét az Úrnak adjam. Azt hiszem, abban az időben hetente 6 fontot (1,5 dollárt) kerestem. Az első néhány évben ezt néha áldozatként éltem meg. Tízből egy schilling soknak tűnt. De szokásommá vált, hogy azonnal elkülönítsem és félretegyem az Úr tizedét, ezért az évek múlásával már nem volt áldozat. S mi az eredménye? Ez: bizonyítottam azt az igazságot, miszerint aki engem tisztel, azt én is tisztetem. Az egész háború alatt és azóta sem éltem át szegénységet. Bár üzleti eladó vagyok és elmúltam negyven éves (egy asszony leveléből idézünk), összesen egy hetet voltam beteg huszonöt és alatt. S amit még jobban csodálok, hogy húsz éves koromban kissé megsüketültem, s utána ez még fokozódott is (márpedig az emberek nem akarnak süket eladókkal találkozni a boltokban, nem igaz?) de mégis, dicsőség az Úrnak, továbbra is megvan a munkám. Amikor a munkanélküliség oly sok szomorú esetéről olvasok, dicsérem az Urat a nekem megadott kegyelemért.”

Egy ilyen tanúbizonyosság húsz érvel is felér. S barátaim, a saját bizonyágomat is szeretném megemlíteni, hogy húsz év tapasztalata és megfigyelése után bebizonyítottam azt az igazságot, hogy Isten megnyitja az egek csatornáit, s több, mint elégségeset ad vissza, ha egyszerűen csak engedelmessékedünk Neki.

„Próbáljatok meg engem.” Ez Isten nektek szóló felszólítása. Isten megengedi nektek, hogy próbára tegyétek a pénzügyek birodalmában. Te vallod, hogy hiszel Benne, hogy Őrá bízod a lelked: most Ő tesz próbára azzal, hogy vajon van-e elegendő hited megbízni Benne az éves jövedelmed tizedével. Mert emlékezz vissza: Izrael gyermekeinek esetében majdnem egy éves várákosra volt szükség a bármiféle viszonzásig. Ők farmerek voltak. Te s tedd próbára az Urat tizenkét hónapon át. Várd meg az ésszerű időtartamot, s aztán lásd meg, hogy meghagy-e téged vesztesnek, vagy sem. „Próbáljatok meg engem.” Ez Isten felszólítása a hited számára. Ó, testvéreim, tegyétek meg és lássátok meg, hogy megnyitja-e nektek az egek csatornáit és áraszt-e rátok annyi áldást, hogy lesz „elegendő és több, mint elegendő”?